

[Bendix.]

Christophersen ikke var ked af, at jeg citerede hr. Guldborg, når vi diskuterer boligpolitik i fremtiden. Det vil jeg notere mig; der kan blive mangan god lejlighed til at vende tilbage til nogle oplysende og opklarende citater fra hr. Guldborgs side.

Henning Philipsen (SF):

Jeg skal indledningsvis sige, at jeg ikke behøver at gentage, hvad hr. Svend Jakobsen sagde til hr. Arne Bjerregaard vedrørende hr. Arne Bjerregaards forståelse af det boligforlig, som blev indgået sidste år; jeg kan bare beklage, at hr. Arne Bjerregaard ikke har læst det boligforlig, før han sagde det, han sagde her fra folketingets talerstol, om ensidighed. Jeg vil gerne opfordre hr. Arne Bjerregaard til virkelig at sætte sig ind i det; så vil han opdage, at det aldeles ikke var ensidigt, tværtimod.

Må jeg så gøre et par bemærkninger yderligere til ministeren. Jeg forstod, at noget, der var særdeles centralt såvel for boligministeren som for regeringen, var, at man fik det, man kalder en varig boligløsning, en varig boligløsning, som et eventuelt jordskredsvalg ikke skulle kunne vælte. Må det så samtidig være tilladt at sige til boligministeren: det behøver jo ikke af den grund nødvendigvis at være den rigtige boligløsning, selv om den ikke kunne væltes ved et jordskredsvalg. Vi er jo nogle stykker, som jeg havde nær sagt både på krop og hud og hår har erindring om en såkaldt løsning, som man lavede i 1966, og som det ville være meget svært i hvert fald indtil den 4. december 1973 at have fået væltet, og som aldeles ikke var en rigtig løsning set fra det store flertal af befolkningens side. Jeg ved godt, at et flertal her i folketinget var enig om, at den var rigtig, men jeg tror ærlig talt også, at dette flertal i folketinget var kommet til erkendelse af, at den var alt andet end netop rigtig. Det er ikke i sig selv efter min opfattelse en argumentation for, at fordi man har et stort flertal for en løsning i dette folketing, er det også nødvendigvis en rigtig løsning på så centralt et område som netop boligpolitikken.

Må jeg dernæst sige til ministeren, at det er da rigtigt, at ministeren i et forsøg på besvarelse af mine spørgsmål har svaret såvel i folketingets boligudvalg som på et

møde i Ålborg i sidste uge, men det er jo ikke afgørende. Det afgørende er, at jeg får svar på disse spørgsmål her i folketinget, således at folketingets øvrige medlemmer også ved, hvad det er, ministeren svarer mig i lukkede forsamlinger. Jeg synes, det er mere nødvendigt, at folketingets medlemmer får svar på disse spørgsmål end andre, eller at det i hvert fald er mindst lige så nødvendigt, at folketinget får svar på dem som andre forsamlinger.

Nu siger ministeren — og det takker jeg for — at der i regeringen er en opfattelse af, at der skal opretholdes et almennyttigt byggeri. Det takker jeg som sagt for. Men bagefter kommer hr. Christophersen her på talerstolen og siger: der er ingen ændring i venstres holdning fra før valget og så til i dag. Må det være tilladt at erindre hr. Christophersen såvel som venstre om, at dengang vi lavede boligforlig sidste år, blev der forelagt den tidligere regering en håndfæstning, og så vidt jeg erindrer, var det hr. Hilmar Baunsgaard, som på VKRs vegne forelagde denne håndfæstning, som gik ud på, at det almennyttige byggeri groft sagt skulle kvæles. . . Jeg hører, statsministeren siger no, no, no, og så siger jeg yes, yes, yes, og så er vi lige vidt.

Sagen er den enkle, at man simpelt hen ville afskære det almennyttige byggeri fra en hvilken som helst form for støtte. Det var den håndfæstning, som blev forelagt ikke i boligudvalget, men i det politisk-økonomiske udvalg under sidste forårs forhandlinger. Der er en afgørende forskel på, at den tidligere boligpolitiske ordfører for venstre, hr. Guldborg, sidste år her i folketinget udtrykkelig gjorde opmærksom på, at fik man magt, som man havde agt, ville man totalt og aldeles tage S-SF-løsningen op til en ganske afgørende nyvurdering, og man ville simpelt hen ændre det, man ikke syntes om.

Det er i orden, men så skal man ikke bagefter komme her og sige til folketinget, at man søger varige løsninger, for så skal man vide nøjagtigt det, som vi sagde sidste år, at skulle vi engang igen få andel i et flertal, kan man være helt overbevist om, at vi vil søge de ting ændret og forsøge de ting løst i overensstemmelse med, hvad vi anser for at være rigtigt. Og så skal man lade være med at bilde både folketinget og resten af befolk-